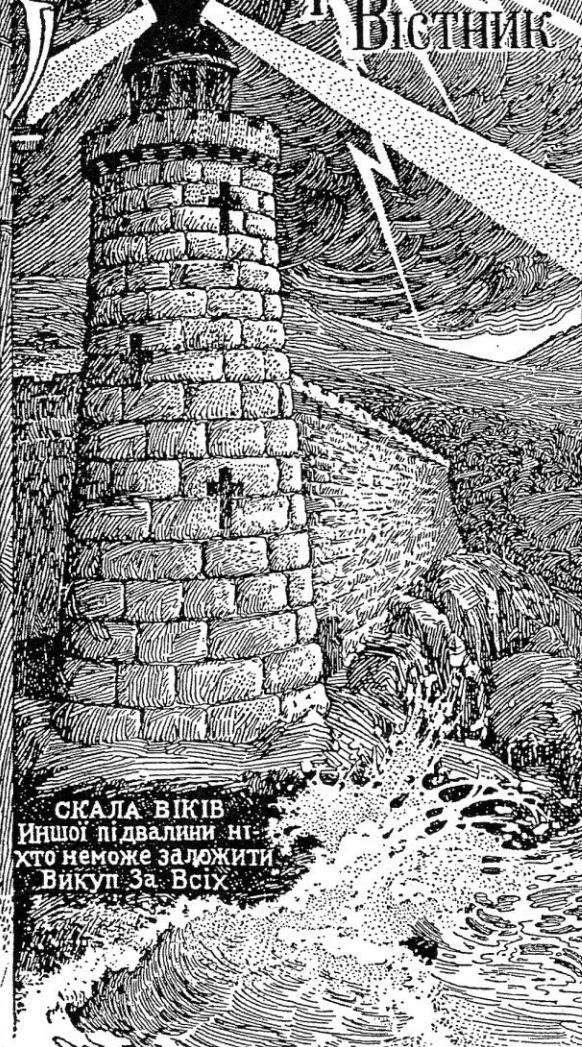

ВАРТОВА БАШТА

I Вістник Присутності Христа

„СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?“
„Надходить поражок, та ще ніч“ Ica.21.

WATCH TOWER * * * * Ukrainian Edition

Vol. III September 1st, 1926 No. 9

РОКУ БОЖКОГО 6054 ВЕРГ

ЗМІСТ:

Конвенції в Європі	
Господня праця між нашим народом	
Ключі апостола Петра	135
Бог дає манну	139
Мудра порада Стра	141
Вечір молитви і слова до розважування	143
Не ляйайся мале стадо	144

„Став же я неначе на варти і, стоючи мов би на башті, роздумував, що скаже він мені, що відповість на мою жалобу.“ — Аввакум 2:1.

© WTB&TS

На землі переполох народів у заколоті, як зареве море та філі [взбурені, невдоволені маси]. — охочуть люде від страху та дожидания того, що прийде на вселенну [на всіх людей]: сили бо небесні [церков] захищаються... Як побачите, що се стається, знайте, що Царство Боже близько.. Випростуйтесь і підймайте голови ваші, радуйтесь, бо наблизилося викупленне ваше. — Євангелії: Маттея 24:33; Марка 13:29; Луки 21:25-31.

СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

СЕЙ журнал служить головно на се, аби подавати поясненя до св. Письма і поученя з него. Заложений (1884. р.) в англійській мові, аби ширити науку Ісуса Христа, він не тільки допомагає дітям Божим при студийованю св. Письма, але також подає, коли Товариство має свої конвенції, повідомляє о приході представителів Товариства так званих „пільгримів“ і подає звіти з конвенцій.

Наши так звані „Вербійські лекції“ подають і пояснюють в приступний спосіб „ВИКЛАДИ СВ. ПІСЬМА“, видані товариством і є дуже помічні всім тим, хто хоче осiąгнути почетний ступень т. зв. „Вербі Дії Міністер“ (В. Д. М. — T. D. M.), що означає: Слуга Слова Божого.

Сей журнал боронить головно сеї єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загально всі відкинули, іменно ВИКУП (відкуплене) дорогоцінною кровю (смертью) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе на ВИКУП (як відповідну ціну) за всіх“ (1. лист Петра 1:19; 1. лист до Тимотея 2:6). Будуючи отже на тім певнім фундаменті: золото, срібло і дорогі каміння-жемчуги слова Божого (1. до Корінтян 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), дальнє цілею сего журнала є показати всім: яна є спільність тайн (вінок) не була обявленна синам людським так, як тепер є вона обявлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від всіх партій, сект або віроісповідань, яких собі натворили люди; а старається кожде своє слово підпорядкувати у всім під волю Божу в Христі, як учить сего св. Письмо. Длятого може сміло говорити і розбирати кожде слово, яке голосив Ісус, — відповідно до сего, як нам Бог узділить своєї мудрості порозуміти Його слово. Наше становиско не є догматичне, але певне; бо що знаємо, се твердимо, маючи сильну віру в Божій обітниці, які є певні. Ми є як ті слуги, котрі виконуємо Його службу; длятого рішеннє наше, що має бути поміщене в сім журнали а що ні залежить від сего, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скріплити Його людей в ласці Божій і в знаню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємося від них, аби досліджували кожде написане тут слово при помочі неомильного слова Божого, і тому для лекшого провірена наводимо звичайно голог/ і стих з Пророків і Апостолів.

СВ. ПІСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ НАС:

ЩО ЦЕРКВА — се „храм живого Бога,“ се особливше „діло рук Його,“ що будова її відбувалася через цілий Євангельський вік, — се є від часу, як Ісус Христос стався Відкупителем цілого світа і Угольним каменем свого храму. Через сей то храм, скоро буде він докінчений, Бог зішле благословене на „всіх людей“ і тоді вони будуть мати приступ до Него. — 1. до Корінтян 3:16, 17; до Ефесян 2:20, 22; 1. Мойсея 28:4; до Галат 3:29.

Що хто в тім часі увірить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХІ і посвятиться Йому, сего буде Він неначе обтісовати, допасовувати і вигладжувати, а скоро буде готовий і докінчений остаттій з тих „живих камінів“ з „вибраних і дорогих,“ тоді великий Майстер-Учител згромадить їх разом при першім воскресінні. Тоді ся Церква буде наповнена Його славою і станеться місцем стрічи між Богом а людьми через цілих тисяч літ. — Одкрите 15:5-8.

Що підставою надії так для Церкви, як і для світа є се, що „Ісус Христос з ласки Божої пожив смерти за „всіх,“ стався „викупом за всіх“ і, що Він буде „правдивим світлом, що просвічає КОЖДОГО ЧОЛОВІКА, що приходить на світ“ у „власти-бім на се часі.“ — до Жидів 2:9; Іоан 1:9; до Тимотея 2:5-6.

Що надію Церкви є, що вона буде такою, яким є її Господь, буде „бачити Його таким, яким Він є,“ буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідник. — 1 Іоана 3:2; Іоан 17:24; до Рим. 8:17; 2 Петра 1:4

Що в теперішнім часі Церква, святі мають себе видосконалити, усөвершити до служби в будущності; мають розвинути в собі всяку ласку; бути свідками Божими перед світом і приготувати себе на царів і священиків в будущих віках. — до Ефесян 4:12; Маттей 24:14; Одкрите 1:6; 20:6.

Що надія світу лежить в благословеннях, о которых довідається і отримають всі люди через Царство Христа, що буде тревати тисяч літ. Всі, що скочать бути послушні законам і їх віповінням, отримають з рук свого Відкупителя і прославленої Церкви все те, що Адам утратив, а всі уперті в злім і непоправні будуть ЗНИЩЕНИ. — Діяння св. Апостолів 3:19-23; Ісаїя 35.

WARTOWA BASHTA

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.

Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and
Miscellaneous Foreign, \$1.50.

Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice
at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

(Сей журнал виходить в кількох мовах)

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором комітету, в склад которого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Ambburgh, J. Nemethy, C. E. Stewart, R. H. Barber. Кождий артикул уміщений в англійськім журнали читає і удобряє найменче трох його членів.

Передплату в Сполучених Державах Америки можна посыпати Моні ордерами або через Експрес компанію або банківськими дрефами. З Канади і прочих країн треба посыпати передплату Міжнародним поштовим переказом.

ПЕРЕДПЛАТА за Вартову Башту на рік виносить: в Сполучених Державах \$1.00, для Канади \$1.50; для Галичини і Волиня 4 золоті пол.; для Чехо-Словакії 30 корон; для Буковини 10 левів; для Франції 17 франків; для Бразилії 10 мілльєрсів; для Аргентини 3 пеза. Грошеві моні ордери адресувати тільки так: The Watch Tower 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

УВАГА ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТИНІКІВ! В нас є такий звичай, що не висилаємо спеціального повідомлення, що отримано належітість ані не повідомляємо, що передплата скінчилась, тільки зазначуємо се побіч адреси.

Для більших, що не можуть заплатити за наш журнал, а хочуть його читати, висилаємо даром, якщо о се попросять.

Сей журнал виходить раз в місяць. Поодиноке число стоїть 10 центів, гуртом 5 центів.

Бр. — Д. Хомяк

Бр. — В. Гайнич

Simpson, Pa.	Aug. 22	Elmira, N. Y.	Aug. 20
Olyphant, Pa.	" 23	Buffalo, N. Y.	Aug. 21, 22
Scranton, Pa.	" 24	Hamilton, Ont.	" 23, 24
Taylor, Pa.	" 25	Branford, Ont.	Aug. 25
Edwardsville, Pa.	Aug. 26, 27	Kitchener, Ont.	" 26
Herrick, Pa.	" 28	Guelph, Ont.	" 27
Franksville, Pa.	" 29	Toronto, Ont.	" 29
Shenandoah, Pa.	" 30	Detroit, Mich.	Aug. 30, 31
St. Claire, Pa.	" 31	Toledo, O.	Sent. 1
Colver, Pa.	Sept. 1, 2	Flint, Mich.	" 2
Youngstown, O.	" 4-6	Cleveland, O.	" 3
New York, N. Y.	Sept. 7	Youngstown, O.	Sept. 4-6

ВСІМ СТАРОКРАЄВИМ БРАТАМ І ПРИХІЛЬНИКАМ ПІД УВАГУ:

Отсім просимось всіх братів і прихильників Правди, котрі бажали, щобі відвідав їх паломник, та послужив вкладами, та поясненнями о Божім слові, — прошений написати до нас листа, подаючи точну адресу. Також просимо переказати устно другим братам, котрі мали би спромоги про се довідатись.

— Симо переказати устно братам другим, котрі не мали спромоги про се довідатись. — Просимо сього не занедбати. — Як буде се волею Божою, маємо надію, що туди в своїм часі прибуде один з братів назначений спеціально на сю ціль.

СТАРОКРАЄВИМ БРАТАМ під увагу: Щоби уникнути непотрібних видатків, подіємо, що Біблії можна набути у Львові:

“Southern Trade”, Pl. Bernardynski 17, Lwow,

Зазначаємо, що зі сесію фірма не маємо нічого спільног, тільки, що там можна набути найдешевше Біблії, ніж звідки інде.

Всі, котрі бажали набути нові книжки, як Прарор, Потіха, Фотодрама і Боротьба на небі, або дискусія між священиками а Дослідниками Біблії, як також і Біблію — будуть могли набути впрост з Польщі у Варшаві під Адресою:

M. S. B. P. S., Skrzynka Pocztowa 248, Warszawa, Polska.

ВАРТОВА БАШТА

Рік III.

Вересень-September, 1, 1926

№. 9.

Конвенції в Європі

Хто посвятився Богу словесні Його волю і йти слідами Ісуса Христа, сей все і всюди, скільки би їх не було, почувається немов одна велика родина. Такий тішиться, коли чує „як хто працює для справи царства Божого, набирає заохоти і сам так працювати. Він, пам'ятаючи на напімнення ап. Павла: „не покидайте нашої громади,” або не занедбуйте спільнно згомаджуватись, радо збиралася на спільні зібрання, звані конвенціями (з'їздами). Коли брат або сестра має намір помочи один одному, тоді така конвенція все приносить для всіх велике благословлення.

Церква переживає тепер трудні часи, бо сатана і його помічники намагаються всіми силами знищити з лиця землі тих, що словесні заповіди Божі і є добрими свідками для Христа Ісуса. Сатана уживає всіх способів щоби тільки відібрать братям духа і знехочити їх до дальшої праці; бо як се дастесь Йому осягнути, тоді вже легше поконати такого брата або сестру.

Бог обіцяв, що хто буде щиро любити Його і Йому довіряти, такого Він охоронить перед всіми покусами і щедро поблагословить. Тому діти Божі з довір'ем сполягають на сі обітниці, і з більшою ревностю працюють дальнє і проповідують царство Боже, яке буде щастем для всіх, а головно для вірних Його слуг. Сатані не в силі знищити діла Господнього. Йому удається забрати сього і того, що не є вірний і не зовсім посвячений Господу. Хто прийняв правду задля чого іншого, а не із любові до правди і до Бога, такий під нападами сатани упаде. Тому кождий з нас повинен пам'ятати, що любити Бога значить безкористно служити Йому і Його справі. Хто любить Бога, такого Він немов держить на своїй долоні і не дозволить, щоби Йому що злого сталося.

БАЗІЛЕЯ — ШВАЙЦАРІЯ

В перших днях місяця мая с. р. відбулася конвенція братів у Базилії в Швайцарії, де взяло участь около 2,500 братів і сестер. Кождий день приносив для братів нову радість і щастя. Покріплені духом до дальшої праці всі вертали до своїх домів.

В часі конвенції в „день праці“ браття спродали більше, як 3,000 книжок. Коли надійшла година висказати свої враження, то кождий аж горів з радості, оповідаючи свої пригоди, як люди з великим зацікавленням принимали від нього радісну вістъ о зближаючимся царстві Божім.

В понеділок вечором відбувся публичний виклад, на

котрий прийшло більше, як 2,600 ріжних осіб. Присутні з великим зацікавленням вислухали промови бесідника, і з великою увагою слідили його виводи о зближаючимся царстві Божім, в котрім запанує правда і справедливість і вічне життя на землі. Місцева преса віднеслася до викладу дуже прихильно.

МАГДЕБУРГ — НІМЕЧЧИНА

Як видно Бог благословить працю братів в Німеччині. В Магдебургу наше Товариство набуло дім і заложило свою друкарню, де працюють посвячені руки і доставляють корму для голодних Божого слова. Друкарські машини є новомодні, так що за один день браття можуть видрукувати і приготувати до продажі 6,000 книжок, кожда 400 сторін груба. Машинерія так уряджена, що з одної сторони будинку приходить звитий папір, що йде на пресу, і коли перейде всі машини, то виходить готова книжка. Також Товариство має свою електровінню, що достарчує світла і сили до машин. А все то найновішого сорту; і все за дармо, бо учинили се руки посвячених братів механіків, яких в Німеччині є богато.

Товариство також построїло свою галю на сходини братів, де може помістити близько 1,000 осіб; і се таож мало що коштувало Товариству, хиба матеріял; а всю роботу брати зробили з охоти.

Словом солодко робиться на серцю чоловіка, коли бачити, як браття звиваються при своїй роботі по фабриці, і чути тільки безнастанний гук машин, звідки виходять книжки, проповідуючі царство Боже.

В Магдебургу нема такої галі, щоби могла помістити всіх посвячених братів, що мали прийти на конвенцію. Тому місцеві браття винайняли одну велику недокінчену галю немов величезне шатро над берегом ріки Лаби, де могло поміститися більше, як 11,750 осіб. А що ся гала не мала стін, то так приридли, що в потребі могло чути бесіду ще кілька тисяч осіб. В тій цілі поставляли електричні труби побільшуочі голос бесідника, так що голос міг бути виразно чутий до найдальших кінців галі і поза нею.

Побіч тій галі браття уставили друге велике шатро, що служило за кухню і їдальню. Браття поділили працю між себе, так що в часі обіду в короткім часі всі гости могли отримати їджене. Страва була проста, але здорові і смачні та на. Браття наперед накупили все, що було потрібне отже могли за малі гроші продавати, щоби покрити звичайній кошт того. Кождий робив за дармо і охотно.

Конвенція відбулася від 13-16 мая. Рано в день конвенції приїхало три спеціальні поїзди, повні веселих і жвавих жовнірів Царя царів. Богато приїхало автомобілями, мотоциклами і роверами-байсиклами; а кому було близько то й пішо. В першім засіданні взяло участь 12,000 посвячених братів. Кожде місце в шатрі було зайняте, і богато мусіло стояти коло шатра. На спеціально побудованій платформі пригравала музика, під проводом заводового музиканта, капельмайстра. Оркестра складалася зі 120 членів посвячених братів. Слів і музики те все разом, аж за серце поривало. Німці люблять музику і спів, тому така гармонійна мелодія вибудувалася з сердеч присутніх.

Першу промову виголосив предсідатель Товариства брат Руттерфорд на тему: Цар розпочав своє діло, взявши за підставу слова Псалтири 110. Бесідник пояснив, що Ісус Христос научився послуху через терпнине, і в народу за се Отець вивісив Його до найвищого становища в цілій вселенній; що Бог не перешкаджав сатані в Його поганім ділі позаяк Бог на все призначив свій час, і що Отець сказав своєму Синові засісти ио Його правиці аж до назначеного часу і аж тоді розлічне діло. Ісус бачив, як сатана пригнітав людей, а особливо Церкву Його; як він зневажав ім'я Боже, але мусів ждати аж Отець скаже Йому ділати.

Дальше, сказав, що коли надійшов той час, Бог післав свого Сина, щоби Він розпочав усувати своїх ворогів, щоби заложити царство Боже; що Він за найпершу річ уважає собі усунути диявола і пімстити за зневагу імені Бога Єгови, і прославити свою Церкву, а опісля злати благословенство на цілій людський рід. Кождий вірний член церкви знаючи се, радується великою радостю і ще з більшою охотою береться до праці. Він немов чує вже слова свого Господа: Позаяк у малому був еси вірний, над многими поставлю тебе! Увійди в радість Господа-Пана твоого.

Хто вірний Господу, сей памятає на заповідь, яку отримала головно Церква: „Ви мої свідки, що я Господь,” і „ся євангелія царства буде проповідуватись по цілій вселенній на свідоцтво всім народам.” (Ісаїя 43: 10,12; Мат. 24:14) Тому хто послушний розказови Господа і несе сю радісну новину у світ, сього Господь народожає, і він немов вже входить в радощі Пана свого. При тім пригадав, що за волею Божою зісталася куплена друкарня в Німеччині, звідки кождоденно розходитьесь література по краю, оповіщаючи людей, що царство Боже наблизилося, але, що й надходить великий і страшний день Бога вседержителя, коли то Ісус в імені Божім знищить до чиста організацію сатани, і заче опісля привертати світ до стану першого чоловіка. Всі браття були заохочені своєю промовою і на запит всі заявилися, що ще з більшою охотою возьмуться до праці і будуть проповідувати радісну новину о царстві Божім між своїм народом.

Окрім брата Руттерфорда, котрий мав ще три промові, промовляло богато німецьких братів, загріваючи присутніх, щоби всі були вірні на сій дорозі, яку їм

вказав Бог і могли отримати вінець життя.

ПУБЛІЧНИЙ ВИКЛАД

В пятницю вечером відбувся публичний виклад. Була погода, отже тисячі народу, що не могли поміститись в шатрі стояли кругом шатра і з увагою прислухувалися бесіді, присутніх було більше 20,000 людя. Бесідник говорив на тему: Потіха для людей. Представив їм, що правдивим ворогом людей і Бога є духовенство, котре у фальшивий спосіб представляє науку о Бозі і тим самим ошукує людей. Присутні прийняли сі слова з оглушаючим аплявзом. Опісля бесідник представив їм, які благословення принесе царство Боже людям. І довгий час народ не хотів розходитись домів, розмовляючи на повищу тему. Місцеві часописі подали прихильні уваги до цього викладу. Видко, що жителі Магдебурга люблять правду і хотять ще більше її пізнання.

На закінчення Конвенції брат Мартин з Бруклина підав перебіг праці за минувший рік аж до конвенції. Розповів, що до цього часу розійшлося вже кілька міліонів „Гарфи Божої,” котра зісталася переведена майже на трицять язиків. Ся книжка, немов сі лучі сонця розганяють темряву і просвічують людей, і ломить кайдани темноти, в якій довгі віки були закуті многі народи.

Минувшого року вийшла цікава книжка „Потіха для Жидів, котрої за короткий час розійшлося пів міліона примірників. Се дальший луч сонця, що розганяє темряву, яка покриває Жидів. В тій книжці доказано на підставі Старого Завіту, чому Ісус Христос міг назвати тодішнє духовенство „кодлом гадючим.“ Позаяк вони перші повинні були узнати Його своїм Мессією, але замість прийняття, вони розпяли Його на кресті. Ся книжка вже переведена на німецьку, жидівську і єврейську мову.

Окрім вже знаних книжочок, як „Потіха для Людей,” і „Пропор для Людей,” Товариство видає в світ нову книжку: „ВІЗВОЛЕННЄ.” Се буде дуже гарна книжка. (Також переведена на нашу мову і ладиться до друку.) Можна сказати, що се одна з найкращих книжок, які товариство досі пустило в світ. Вона буде дальшим лучем світла, що буде розганяти темряву, яка ще охриває народи.

По нім забрав слово предсідатель Товариства і, взявши за тему слова пророка Ісаї 62:10, в коротких словах виложив обовязки правдивого Християнина. При тім заявив, що завідатель Товариства в Німеччині, брат Бальзерайт, є знова оскаржений перед судом за розширення летючок „Оскарження духовенства,” принятій резолюції на конвенції в Коломбо, в Америці. Предсідатель заявив, що Бог дозволив своїм людям занятися найважнішим ділом в світі, а то проголошуванням царства Божого на землі. В своїх Словів Бог подає нам свої вказівки, що маємо ділати. Ми знаємо — сказав бесідник — що царство народилося, що Ісус Христос, як головний представитель Бога Єгови йде вперед до побіди; і ми з охотою виконуємо Його розкази.

Пророк Ісаїя 62:10 каже нам, що ми маємо робити в сім часі. Він говорить нам о прятьох річах: 1) Що кляса царства мусить перейти через двері; 2) що вони мають приготувати дорогу для людей; 3) що вони мають вирівнати дорогу; 4) що вони мусить позбирати каміння з дороги; і 5) піднести прапор для людей. Такий розказ дає сам Бог. Не тільки маємо прославляти Бога, але також мусимо охотно йому служити. Посвячені мають звертати свої лица в сторону царства. Своїми учинками вони мають показати людям, що вони прямають до сього царства. Всьо мають ділати для Єгови Бога і для Його справи.

Ми маємо приготувати дорогу людям на землі. Як се можна учинити? На се Єгова відповідає: Ви мої сідки, що я Бог. Нема більше свідків Божих на землі, тільки посвячені. Члени Церкви Христової мають сказати людям, що наближається день Єгови, що Бог посадив свого Царя на престолі в Сіоні. Вони мусить сказати людям правду, і тим положать дорогу людям до життя.

Пророк Ісаїя в другій місці (35:8) каже: „І повстане там дорога, а тая дорога назветься *дорогою святою*; і не ходити ме шляхом тим ні один нечистивий.” Се значить, що повстане дорога, котрою будуть ходити самі тільки посвячені Богу. Отсєc треба буде також сказати людям.

Відтак вони мають позбирати каміння. Се значить каміння спотикання, о котрі люди спотикалися і падали. Диявол накидав сі каміння. Він постарається о них, а священники посадили іх на дорозі. Самі через се падуть і другі люди через них. Вони научили людей такої богохульної науки, що Бог вічно мучить чоловіка за один гріх, що є три боги або тройца богів; що не чоловік є душою, але що в нім десь там сидить якась душа, що царі панують з ласки Божої і т. п. каміння спотикання. Всі ті каміння треба буде наперед позбирати з дороги.

Далішим каменем спотикання, котрий треба усунути з дороги, се оповістити людям, що сі ріжні віроісповідання не є Церквою Христа. Вони правда побудували собі величаві будівлі і повісили на них дзвони, але вони не є Христовою інституцією. Вони убираються в довгі ризи і одежі, і носять капелюхи осібні та прибирають лице побожності і кажуть людям: Ви не можете нічого на нас говорити, бо тим зневажаєте церкву, гайшите проти Бога. Вони то намовили своїх другів і політиків і богачів, і ті поухвалювали закони їм на користь, а саме, що хто скаже на них яке слово, тим грішить — по їх думці — проти Бога.

Священство ошукало світ і людей, але не зможе ошукати Бога. І тепер надійшов час, коли їх облуда має вийти на верх. Люди мусить спізнати правду о них. Сам Господь розказує своїм людям оповістити правду людям і тим самим поусувати каміння з дороги. Ми маємо уважати собі за обовязок перед Богом і перед близкими оповістити людям всю правду. Самі маємо узбройтися праведністю і під прапором Царя слави маємо йти вперед, аж до побіди, але можемо бути певні, що стріли лихого не нанесуть нам ніякої шкоди. Нехай радість Гос-

подня буде для вас вашою силою!

Опісля Бог каже, що ми мусимо виставити прапор для людей. Сим прапором є прапор Божий. Се прапор вказує людям дорогу до життя і щастя. Він показує славу Божу. Я виджу з ваших очей — говорив бесідник — що ви підійдете і будете оповідати людям правду і будете прославляти Бога.

Ви є щасливий народ на світі. Ваші предки перші становили в обороні правди Божого слова. І я вірю, що ваш народ перший зрозуміє правду і не буде живити свою керувавицею тих, що називаються клером. Во сей клер, як і всі вони на цілім світі, зневажали Бога, але тепер надійшов час, щоби люди спізнали правду і щоби правда возвелила їх.

Два роки тому, Дослідники Біблії в Америці видали „Оскарження духовенства” і в міліонах копіях розіслали сю відозву по цілім світі. Так само велике число цього оскарження розійшлося по Німеччині і тисячі німецького народу спізнали з них правду і возвращувались в своїм сердці. Але духовенству не було се по нутру. Воно не хотіло, щоби люди довідалися о правді, тому пішло до суду і там перед своїми другами оскаржили Дослідників св. Письма, а головно завідателя Товариства, що вони зневажають церкву, і отже просили їх, щоби суд заборонив Дослідникам св. Письма розширяти сю відозву. Але ми, в ім'я Бога Єгови і в ім'я нашого Господа Ісуса, Царя царів заявляємо їм, що ми їх грозьби не боїмось, ані їх слуг. Ми дальше будемо оповідати людям правду; нехай спізнають Бога і Його Сина і те царство, яке буде щастем всіх людей.

Німецьке духовенство каже, що ми зневажаємо церкву. Ми рішучо протестуємо проти сього їх твердження. Апостол Павло каже, що Церквою є тіло Христа. Во Церква складається з тих, що є цілковито посвячені Богу. Ніякий суд на світі не може рішити, хто членом Церкви. Тому ніякий суд на світі не може рішити, коли Церква може бути зневажана. Ми проти священників, як людей не маємо нічого; ми тільки виступаємо проти блудів, яких вони в імені Бога научають людей.

Опісля бесідник відчитав резолюцію, которую присутні одноголосно приняли. Резолюція була така:

Ми, Дослідники Міжнародного Товариства св. Письма, зібрані на конвенції в Магдебургу заявляємо ось се: Як такі, що посвятилися ступати слідами нашого Господа і Спаса Ісуса Христа, уважаємо за свій обовязок і привілей слухати заповідей Божих і учити людей правди Божого слова. Через се ми стали нелюбі священикам ріжніх віроісповідань в Німеччині, котрі постаралися, що деяких наших братів тягали перед суд, маючи на цілі повстримати нашу працю. Головно найбільші атаки звернули вони проти нашого завідателя Товариства в Німеччині. Вони закидують нам, що ми зневажаємо Церкву.

Отсим протестуємо проти їх закидів і переслідувань із сих причин:

По перше: Такі переслідування противорічать Божому слову, і є запереченнем релігійної свободи в Німеччині.

Друге: Йдучи за науковою св. Письма як се показано в посланні ап. Павла до Ефесян 1:22 і до Колоссян 1:18, ми віруємо, що Церквою є тіло Христа, зложене з тих, що посвятилися всеціло Господу, і тому ніякий земський суд не може навіть рішити, хто є членом Церкви, і також не може рішити, хто становить Церкву, і також не може рішити, чи Церква була зневажана, чи ні.

Третє: Ми заперечуємо немов би ріжні віроісповідні церкви в Німеччині становили Церкву Христа, або були її частинок, коли йти по словам св. Письма.

Четверте. Ми держимося того, що німецький народ має пізнати правду Божого Слова; і ніякі віроісповідання, ні їх священники, ні ніхто в світі не має права накликувати суд, щоб він держав народ даліше в несвідомості, Ми переконані, що священство через довгі віки учило людей блудно, і в злім світлі представляли Бога і Його Сина Господа Ісуса Христа, і так само мильно представляли Божий план спасення людей і тому ми уважаємо за свій обов'язок представити людям правду. Нам не розходиться о гроши, ані о членів. Ми тільки стараємося помочи близінні пізнати правдиву дорогу. Тому ми звертаємося до всіх людей доброго серця і здорового розуму держави Німеччини і повідомляємо їх, як несправедливо переслідують Дослідників св. Письма. Ми заявляємо широко, що нашим змаганням є тільки помочи людям спізнати правду. Тому просимо людей доброї волі, щоби пізнавши правдивий стан всього, за-перестали переслідувати Дослідників св. Письма.

При тім хочемо згадати, що в часі конвенції спродали браття в самім Магдебургу близько 12,000 книжок. Коли возьмемо на взгляд, що німецький народ в Магдебургу вже досить купив наших книжок, то можемо із того мати мале поняття, як сильно народ бажає правди Божого слова. Також годиться спімнути, що журнал: „Золотий Вік” розходиться в 270,000 примірниках місячно. Всесвітна війна принесла велике розчарування німецькому народові, тому тепер він горнеться до правди цілою силою. Бог допоміг, що війна обробила людські серця і справила під засів Божої правди.

КОНВЕНЦІЯ В ЛОНДОНІ

Господь також обильно поблагословив своїх людей зібраних на конвенції в Лондоні. Хотій ворог ставався пошикодити, але надармо. Кілька тижнів перед тим вибухнув великий страйк в цілій Англії, і всякий рух зістав повстреманий. Хвиля була дуже серіозна. Але військова перемога перемогла, і страйк здушила своюю залишно рукою. Правительство, що складається з дуків і магнатів, побідило робітників, і страйк скоренько за-кінчився.

На конвенцію прибули брати з різних сторін Англії і також з інших країв. Учасників було більше 4,000. Хто прибув, той з більшою онергією вертав домів працювати і оповідати царство Боже. Символ хрещення прийнято 184 осіб.

На сій конвенції зістала прийнята резолюція, що буде післана до всіх представителів різних держав на світі, під титулом: СЛОВО ДО ПРЕДСТАВІТЕЛІВ ЦАРСТВ СВІТА. Також відбувається публичний виклад на тему: „Чому всі держави так хитаються в своїх основах — лік проти съому.” Заворушення і неспокій та непевність по причині великого страйку були причиною, що зійшлася маса народу. Величезна салля не могла помістити напливаючої публіки, тому сотки людей не могло дістатися до середини, і стояли на дворі. При вході салі установлено електричні побільшуачі голос прилади і дали спромогу і їм почути цілий виклад. Кромі цього цілий виклад і резолюцію дано до часописей, так, що тисячі народу могли довідатися о причині неспокою на світі, чим се скінчиться і який лік, щоби на світі запанував спокій і мир та гарразд.

Також дано публичний виклад для Жидів, на котрий прийшло велике число їх, котрі з увагою прислухувалися промові, як бесідник на підставі св. Письма виказував їм, що наближивається час, коли вони мають повернути до своєї батьківщини, котру за свої гріхи проти Бога і проти Його Сина, а іх Мессії, вони утратили і були вигнані з неї. По їх лицеях було видно, що кожде слово бесідника аж ликали, а очі з радості світились.

Не пошкодить згадати, що в часі конвенції відбувається „день праці”, в котрім брали участь майже всі учасники, і споради більше, як 120,000 книжок. Бог також приготовив серця людей на слухання і приняття правди.

ГОСПОДНЯ ПРАЦЯ МІЖ НАШИМ НАРОДОМ

Середдалеко тягнущих обставин переживає наш народ, котрий не має такої спромоги обявити отверто свою віру. Політичний гніст, котрий розпростерто над цілим нашим народом в старім краю, взбороняє поширенню Правди в такий спосіб, як се діється по інших краях. По друге загальне зубожіння народу, котрий притиснений податками — не має гроша на книжку, чи Біблію. Спородити нема що а заробити тяжко..

Однак найгіршою перешкодою в поширенню Правди — се духовенство. Вони знають добре, що если народ спізнає Правду, яку учив Ісус Христос і Апостоли, тоді вони не будуть мати що робити між ними. Вони видять, що їх вигідне панське життя кінчиться, тому всіми силами стараються не допустити людей до пізнання Правди. По церквах страшать, щоби не читали наших книжок, а хто має, то щоб спалив. Кажуть, що ми не віримо в Бога, що ми не Християни, словом вдумують, що тільки можуть. Але то всьо не помогає.

Довгі віки ошукуваний народ видить свою кривду і глядає причини цього. Він переконується, що се тяжке горе є по причині упадку роду людського, а ще більше, що священники всіх віроісповідань покинули правдивого Бога і не учили наук, які проповідували Ісус, Син Божий, і тому з їх вини цілий світ пішов за науковою сатани, котрий за се давав їм гріш і славу і горори; а далі спричиняв зависть, гнів і ненависть,

котрі кінчаться кровопроліттям тисячів і міліонів людей і загальним горем на світі.

Тому, як суха земля дощем, — так наш народ тішиться правою, коли йому сказати. Скоро хто отримає наші книжки, то сейчас читає і дає другому читати і заохочує ще і других до читання.. Книжки ходять з рук до рук від хати до хати і з села до села — та всюди лишають полеїшу на зболілих серцях та бажанні, щоби вже се царство Боже як найскорше прийшло. Нераз милями йдуть, коли довідають, що хтось з Америки прислав до свого знакомого книжки, чи Біблію. Люди оповідають собі з уст до уст про царство Боже. Цікава річ, що богато молодіжи читає. Описують нам тепе, що в неділю замість йти до церкви вся молодь і богато старших посідає під деревами на цвинтарі і читають на голос а всі слухають — в церкві мало хто, хиба тільки старші віком, котрим тяще до ушер долітає слово правди.. Всюди чути бажання, щоби хто прибув до них і пояснив їм ліпше. Так само по читальнях, де тільки зайшли наші книжки, люди радо їх читають.

Брати тверді в правді, переходять великі досвідчення, яких зазнають від всіх противників правди.

Листи, які отримуємо зі старого краю, з Галичини, Прикарпатської Русі, з Буковини, дуже потішаючі. Дух ревности, який виходить з самих листів впевнене, що при Божій допомозі Правда зробить ще більші поступи. У всіх сторонах видно великий поступ. Навіть і на Україні Правда починає поширятись. Поле широке. — Щасливий той, хто сіє слово правди.

З огляду, що обставини нашого народу не є відповідні обставинам інших народів, тому й поширення Правди йде іншою дорогою. — Кожда книжка, се немов

післанець, що оповідає про царство Боже. Тому браття з Америки і Канади мають красну нагоду прислужитись у Господньому ділі, і для себе заробити скарб.

НАШ БОЖЕ МИЛИЙ! Як то мало
Святих людей на світі стало!
Один на другого кують
Кайдани в серці, а словами
Медотичними устами
Пілуються і часу ждуть,
Чи швидко брата в домовині
З гостей на цвінтар повезут? . . .

А Ти, о Господи єдиний,
Скусіш лукавій уста,
Язык отої велирічний
...І поникне
Неначе стоптана трава,
І думка їх і слова.

. . . А наче срібло куте, бите
І семикрати переліте
Огнем вгорнил — Словеса
Твої о Господи такі;
Розкинь же їх, Твої святі,
По всій землі! І чудесам
Твоїм увірють на світі
Твої малі, убогі діти.

Переспів з Псалмами 12:

Ключі апостола Петра

При сій самій нагоді, коли Ісус сказав до Петра: „На сій скалі збудую мою Церкву,” і т. д. Він також сказав: „І дам тобі ключі царства небесного: і що звязеш на землі, буде звязане на небесах, а що розвязаш на землі буде розвязане на небесах.” — Мат. 16:18, 19.

Міліони добрих і чесних католиків вірить зовсім щиро, що тими словами Ісус Христос надав ап. Петрові найвищу владу в своїй церкві; що папа римський є заступником св. Петра, і що тому папа римський, котрого називають св. отцем, має найвищу владу в церкві від самого Христа.

На сі слова покликується кардинал Гіббонс з Балтиморе у своїй книжці: „Віра наших отців,” де між іншими так пише: „Коли Ісус сказав до Петра: „Я дам тобі ключі царства небесного,” Він тими словами сказав: Я дам тобі найвищу владу над моєю церквою, котра є цитаделю віри, Моїм земським Єрусалимом. Ти і твої наслідники будуть видимими представителями аж до кінця часу.” І даліше так пише: „Тому отже всі власти і привілеї, якими Ісус наділив Петра, щоби він міг управляти церквою перейшли в наслідстві на єпископів

Риму, як на наслідників Князя Апостолів так само, як конституційні власти і права, дані першому президентові Джорджові Вашінтонові, переходять аж досі на кожного нового президента.”

Запитаймо тепер, чи Ісус учинив апостола Петра книзм або головою своєї Церкви? Ап. Павло каже, що головою Церкви є сам Ісус Христос, а ніхто інший. В своєму посланні до Ефесян (1:22, 23) він так пише: „Бог все покорив під ноги Ісуса, і дав Його, як голову, або учинив Його головою, над усім у Церкві, котра є Його тілом.” А в другій голові в 20 і 21 стиху того самого послання каже, що сам Ісус Христос є угольним каменем, на котрім уса будівля виведена росте у святу церкву в Господі.” А в пятій голові той сам апостол каже, що як „муж в голові жінки, так Христос є головою своєї церкви, котру полюбив і самого себе віддав за неї.”

Навіть сам ап. Петро не приписує собі той честі бути угольним каменем або головою, як се кождий може перевонатися з Його слів, які він сказав до Князів і старших книжників в Єрусалимі по тім, як уздоровив хромого від уродження чоловіка: „Князі народу і стар-

ші Ізраїля, коли сьогодня судите нас за добродійство недужому чоловікові, котрим він став уздорвлений, нехай буде відомо вам всім, і всему народові Ізраїльському, що в ім'я Господа нашого Ісуса Христа Назорея, котрого ви розпяли, а котрого Бог воскресив з мертвих, через Його стойть перед вами отсей здоровий. Він є каменем, що його ви будуючі відкинули, котрий стався головою угла, угольним каменем.” (Діяння Ап. 4:8-12) Ту саму думку висказує також в своїм першім посланні, голова друга від 4-6 стиху: „Коли ви покушали, що солдатків є Господь, приступаючи до Нього, до каменя живого, від людей вправді відкинутого, та Богом вибраного і дорогого, і самі, як живе каміння, будуйтеся на Нім в духовий дім, в святе священство, щоби приносити жертви через Ісуса Христа Богу ирем.”

Отже самі апостоли потверджують, що Ісус не установив Петра головою своєї Церкви, або що не дав йому зверхній влади над своєю Церквою, бо Головою Церкви є сам Ісус Христос, а ніхто з людей.

Коли Ісус Христос не дав Петрові зверхній влади над своєю Церквою, або коли Він не учинив його головою своєї церкви, то що хотів Ісус сказати, висказуючи слова: „Дам тобі ключі царства небесного?” Сими словами Ісус Христос хотів сказати, що Він дасть Симонові Петрові нагоду статись орудям або ключами, котрий вискаже плян Божий відносно розвою царства Божого, і відчинить або подасть людям зрозуміннє, що то є царство Боже або небесне, і як можна статись його учасником.

Під словом „царство небесне” розуміємо в першій мірі царську родину, небесну, котрої головою є Ісус Христос, а Симон-Петр є одним з її членів.

Читаемо в евангеліях Матея, Марка і Луки, що перші слова науки і головною темою наук Ісуса Христа була тема о „царстві небеснім.” „З того часу” як Ісус повернув в пустині — „почав Ісус проповідувати і говорити: Покайтесь, бо наблизилося царство небесне” — так пише евангеліст Матей 4:17: „Як же видано Йоана (Хрестителя), прийшов Ісус в Галілею, проповідуючи евангелію царства Божого” — так пише Марко 1:14. Те саме читаемо у евангелії Луки (4:16-18, 43): „І прийшов у Назарет . . . субітнього дня у школу . . . і подана Йому книгу пророка Ісаї, і розгорнувши книгу знайшов місце до було написано: Дух Господень на мені, котрого ради намастив мене: благовістити (благу вість, радісну вість нести—(по грецькі евангелістай) вбогим післав мене.” А коли там погордили Ним, тоді пішов у Капернаум, а звідсін пустився дальше, кажучи: „І іншим містам благовістити мені треба царство Боже, бо на се я післаний.” — Лука 4:43; 8:1; 9:2.

Але всі науки о царстві Божім висказав Ісус Христос в самих приповістях, притцах в описах і порівняннях, так що не кождий міг зрозуміти, що така приповість означала. „На що Ти говориш до людей приповістями, притцами” — питали ученики Ісуса. „Він же відозвавшись, сказав до них: Вам дано знати тайни (секрети) царства небесного, а ім не дано . . . Длятого я говорю

до них приповістями: бо, дивлячись, не бачать, і слухаючи, не чують, ані не розуміють. І справджується на них пророцтво Ісаї . . . А ваші очі блаженні, бо бачать, і ваши уши, бо чують.” (Лука 10:21-23) „Все те говорив Ісус в притцах, приповістями, до людей і без приповісти не говорив ім.” (Мат. 13:11, 13, 16, 34) „Без приповістей Ісус не говорив до людей, а на самого ученикам своїм віяснював усе.” — Марко 4:34. І прирівнював Ісус царство Боже до чоловіка, що сіє добре насіннє на ниві своїй; і до скарбу, закопаного на ниві; і до купця, що шукає добрих перел; і до неводу, що закинуто в море на рибу. (Мат. 13:24,44,45,47) Також прирівнював царство Боже до чоловіка господаря, царя, що схочів обчислити з своїми слугами; (Мат. 18:23) і до чоловіка господаря, що вийшов рано вранці наймати робітників у виноградник свій (Мат. 20:1-15; і до чоловіка значного роду, що покликавши своїх слуг, дав їм мини сріблі або таланти, щоби орудували ними, аж він прийде (Лука 19:12; Мат. 25:14), а вкінці прирівняв царство Боже до десяти дівиць, що вийшли на зустріч женихові. — Мат. 25:1-13.

Чому Ісус Христос учив все в приповістях? Яка була піль того? На се находимо відповідь у Матея (13:34, 35): „Все те говорив Ісус людям приповістями, щоб спрощилося, що сказав іпророк, говорячи: Відкрию у приповістях уста мої, промовлю втасне (секретне) від настання світа.”

Що є царство Боже і хто буде мати в нім участь, було тайною для всіх через многі віки, аж вперше дано знати о тім апостолам. О тім говорити ясно ап. Павло в посланні до Колосян 1:26, 27: Я радуюсь — каже він, — що став я слугою Церкви, щоби виконити Боже слово: „тайну закриту від віків і родів, а тепер обявлену Його святым, котрим Бог зволив обявити, яке є багацтво слави сеї тайни між поганами, котрою є Христос у вас, надія слави.”

Навіть ученики не розуміли, що значить царство Боже, аж коли в день п'ятдесятниці просвітив їх святий дух або сила Божа; від тоді почали і вони розуміти.

Слово „ключі” в нашім тексті не означають найвищої влади, а тільки средство, яким можна відчинити або замкнути певну річ. Тайна Божа або секрет Божий о небеснім царстві був замкнений для людей, як ми бачили з повищого місця св. Письма. Ніхто не міг розуміти Христа Ісуса, если не було йому дано від Бога. Що розумів Ісус Христос під словом „ключі,” можемо лучше зійнити з його власних слів, які він сказав про нагоді до фарисеїв, котрі були учителями закону Мойсеяного.

Фарисеї були клером або духовенством за часів Ісуса. Вони були письменниками або книжниками, що мали обовязок учити людей і пояснити їм закон Мойсея. (З кн. Мойсея 10:11; Малахія 2:7) Сі священики або письменники або книжники запідозрювали свій обвязок. Вони самі легковажили закон Божий і не зважали на него а учили людей своєї мудрості, зовсім такподібно, як се ділають теперішні священики. Фарисеї стали невірні Богу і тому не учили людей закону, який Бог дав ім

через Мойсея, і тим самим віднимали від них *ключ розуміння і знання*.

Бог в своїм законі назначив виразно, що Ізраїльський народ має робити, а що ні. Але сього мусів іх хтось учити, якщо вони мали бути послушні Богу і виконувати Його розкази. Коли Ісус Христос прийшов на землю, Він отверто викинув фарисеям перед очі їх невірність зглядом Бога. Він гавив їх і грозив їм, кажучи: „Горі вам, законники! (сі що поясняють закон Мойсея), бо ви взяли *ключ розуміння*: самі не ввійшли (в царство), і тим, що входили заборонили.” — Лука 11:52.

Тут сам Ісус показує, що під словом *ключ* Він розумів символічно: власті відчинити другим, котра була дана тим, котрим повірено учити людей доріг Божих або пляну спасення. Слово „*ключ*” не означає найвищої власті над Церквою. Найвищу власті над Церквою має сам Ісус Христос, котрий є головою Церкви, котра знова є Його тілом. — до Ефесян 1:22, 23.

Коли Ісус сказав Петрові, що Він дасть йому *ключи царства небесного*, то сей не розумів, що вони означають з тої самої причини, як повище сказано. Вечером перед своїми муками Ісус сказав до апостолів: „Як же прийде той дух правди, то приведе вас до всякої правди! А сорок днів по воскресенню Ісус стрів своїх учеників на горі Олівній і там приказав їм, щоб позіставали у Єрусалимі, аж приймуть духа правди, святого духа, силу звише, обітницю Отця. (Діяння Ап. 1:4, 8; Лука 24:49) І сказав: „А приймете силу, аж зійде святий дух на вас; і будете мені свідками в Єрусалимі і у всій Йudeї і Самарії і аж до краю землі.”

Ученики послушні розказові свого Учителя ждали у Єрусалимі. Десять днів пізніше, коли були разом зібрані в комнаті на молитві, зійшов на них святий дух або сила Божа. „І наповнилися всі духом святих, і почали розмовляти ріжними мовами, як ім дух давав промовляти.” — Діяння Ап. 2:4.

Тут як раз Петро отримав в перший раз нагоду ужити своїх *ключів*. Тоді він в перший раз зрозумів, що Христос думав, коли давав йому „*ключи царства небесного*.”

Завважмо, що слово „*ключі*” є в числі многім, котрі означають більше аніж один *ключ*. З історії знаємо, що сих *ключів* було два. Іменно, одного ужив Петро, коли відчиняв ними великі правди пляну Божого Жидам; а другого, коли відчинив ними ті самі правди Язичникам-Поганам.

Ісус Христос вибрав Петра своїм послом або речником, котрий мав виконати наложену на нього задачу. І тому при сій нагоді ап. Петро, будучи сподіженим і помазаним і просвіченим Божою силою, почав тепер виконувати свій обовязок. Жиди, чуючи що апостоли говорять ріжними мовами, стали насміхатись, кажучи, що вони пляні. Тоді Петро з одинадцятьма встав, підніс свій голос і сказав до них: Мужі Юдейські, і всі жителі Єрусалимські, нехай се буде вам відомо і вислухайте слово мое. Во сі не пляні, як ви думаєте, бо третя година дня.”

І відтак оповів їм, що ученики не є пляні, а що через се обявився тільки святий дух або Божа сила. І сказав

тим Жидам, що Ісус Назорей був їх Мессією, на котрого вони так довго віжидали; і хотяй Жиди убили Його, то Бог Єгова воскресив Його з мертвих і вивівши Його до своєї правниці, і тому тепер зійшов святий дух або Божа сила на учеників.

І так сказав Петро до Жидів: „Нехай отже твердо знає увесь дім Ізраїля, що Господом, Паном і Христом (Мессією) учинив Його Бог, сього Ісуса, котрого ви розпяли. Почувши се помякли серцем і сказали до Петра і до інших апостолів: Шо ж нам робити, мужі, брати? А Петро сказав до них: Покайтесь, і нехай кождий із вас охреститься в ім'я Ісуса Христа на оставленні гріхів ваших, і приймете дар святого духа. Бо для вас обітниця, і для ваших дітей, і для всіх що далеко, котрих покличе Господь Бог ваш. І іншими многими словами свідчив і напомінав їх, кажучи: Спасайте себе від цього розпустного роду . . . І перебували в науці апостолів і в спільноті в ломанні хліба і в молитвах.” — Діяння Ап. 2:36-42.

При тій то оказії або нагоді ап. Петро ужив *ключа*, щобі відчинити Жидам тайну або секрет Божий, щобі могли спільноти дорогу до небесного царства. І далі він таке сказав:

„Бог же, що устами всіх пророків наперед звістив, що Його Христос (Мессія) має терпіти, так і сповнив. Покайтесь отже і наверніться, щоб очистились від гріхів ваших, як прийде час покріплення від лиця Господнього і як пішло наперед проповіданого вам Ісуса Христа, котрого мусіло небо прийняти аж до часу новонастання всього, що говорив Бог устами всіх святих своїх пророків від віку. Бо Мойсей сказав до отців: Що пророка підійме вам Господь Бог ваш із братів ваших, як мене, сього слухайте у всьому, що глаголати ме вам. І буде, що всяка душа, котра не слухати ме пророка тогору погубиться з народу. І всі пророки від Самуїла і після них, скільки їх промовляло, також наперед сповіщали про сесі дні. Ви є сини пророків і завіту, що заключив Бог з отцями нашими, кажучи Авраамові: І в твоїм наслінні будуть благословені всі народи землі. Вам найперше, піднявши Бог свого Сина Ісуса, післав Його благословити вас, щоб кождий відвернувся від свого лукавства.” — Діяння Ап. 3:18-26.

Тоді саме апостол вперше зрозумів, що Ісус думав, коли казав до нього: На сій скалі я збудую мою Церкву..” Іменно, Ісус мав на думці себе самого, а зглядно сю велику правду, що Він є Мессією або Христом, котрий прийшов умерти за світ і відкупити Його. Ми заключаємо се з того, що так сказав сам Петро до присутніх Жидів: „Нехай знане буде всім вам і всьому народові Ізраїльському, що в ім'я Ісуса Христа Назорея, котрого ви розпяли, котрого Бог воскресив з мертвих, Ним сей (хромий чоловік) стоїть перед вами здоровий. Сей *камінь*, зневажений вами будівничими, котрий стався головою угла (основним каменем). І нема в нікім іншім спасення, бо й нема іншого імені під небом даного людям, в котрім ми могли би спастися.” — Діяння Ап. 4:10-12.

З сих слів не видко, щоби апостол Петро приписував собі якусь найвищу власті над Церквою; а навпаки, бачимо, що Ісус Христос є головним, усьольним каменем, котрий має найвищу власті і є підставою Церкви.

До певного часу апостоли думали, що тільки одинокі Жиди будуть належати до Церкви, і що тільки для них одних малося проповідати євангелію або сю радісну вість царства Божого. І три і пів рока по смерті Ісуса Христа апостоли проповідали тільки до самих Жидів євангелію царства. Та коли прийшов від Бога назначений час, Господь знова показав Петрові, що має робити. Тоді надійшов час для Петра ужити другого ключа до царства небесного і відчинити ним або відкрити сю тайну царства Божого Поганам-Язичникам, щоби і вони могли скористати з нагоди і поступати слідами Ісуса і увійти до царства. Вони не могли поступати Його слідами так довго, доки не спізнали правди або тайни о царстві Божім.

Саме тоді Петро перебував в домі кожемяки Симона в місточку Йопе. Коли він там молився, Господь дав йому видіння немов сон і обявив йому, що надійшов час, що має занести вість о царстві Божім Язичникам-Поганам.

Недалеко того місточка в Кесарії проживав побожний чоловік на ім'я Корнелій. Він цілим своїм серцем був відданий Богу і служив Йому із всіх своїх сил. Корнелій мав також видіння, і ангел Божий сказав йому: „Корнелію, . . . молитви твої і милостині твої спогадались перед Господом Богом. А тепер пішли мужів до Йонії і по-клич Симона, що називається Петром.” — Діяння Ап. 10:4, 5.

Післанці пішли до Йонії і привели Петра до Корнелія до Кесарії. Тут бачимо велику покору Петра, як правдивого ученика Христа. Звичайно папи, що називаються наслідниками Петра, люблять, щоби люди падали перед ними, і цілували їх в руку або і ноги. Так. Честилюбіві люди люблять отримувати почести від людей і поклони!

Але інакше поступав ап. Петро! Безперечно, що він ішов пішки, звичайними пісковатими дорогами. Петро не казав, щоби Корнелій вийшов напроти його і вижидав перед хатою цілу ніч, заким міг би його побачити, як се учинив один папа з королем, що на морозі мусів клятити цілу ніч, заки рано той зняв з його кару. Але читаємо, як увійшов Петро, зустрівши його Корнелій, упав у ноги та й уклонився. Петро ж підніс його, кажучи: Встань! Я таки же чоловік.” (Діяння Ап. 10: 25, 26) Так отже Петро не дозволив, щоби чоловік падав перед ним. А він є той, на котрого католики покликаються, як на першого папу. Яка ріжниця між ним а теперішнimi папами, що називаються його наслідниками? Як небо від землі.

Тоді Корнелій оповів йому, що ангел сказав йому, а на се „Петро відкрив свої уста і сказав: По правді щизнаю, що Бог не дивиться на лице, а в кождім народі, котрий боїться Його і робить правду в приемний Йому. Слово, котре післав Ізраїльтянам благовістуючи мир че-

рез Ісуса Христа, котрий є Господом-Паном усіх. Ви знаєте слово, що було по всій Юдеї, починаючи від Галилеї після хрещення, що проповідував Йоан, про Ісуса з Назарету, як *помазав* Його Бог *духом святым і силою*, а котрий ходив роблячи добре та спіляючи всіх підневолених дияволом, бо Бог був з Ним. А ми є свідками всього, що ділав в землі жидівській і в Єрусалимі, котрого убили, повісивши на дереві. Сього воскресив Бог третього дня, і дав Йому статись явним не всьому народові, а свідкам наперед вибраним від Бога — нам, що йли і пили з Ним по воскресенню Його з мертвих. І приказав нам проповідати народові і свідчити, що се Він є призначений від Бога суддею живим і мертвим. Про Сього всі пророки свідчать, що кождий, що вірує в Нього, відпущенне гріхів прийме через ім'я Його. Коли Петро говорив сі слова, найшов дух святий на всіх, що слухали його. — Діяння Ап. 10:34-44.

З сих слів ап. Петра пізнаємо ясно, що треба розуміти під словом ключі. Іменно, що так Жидам, як і Поганам малося відчинити тайну або секрет Божий, і що сю радісну вість о царстві Божім мав подати перший Петро. І історія потверджас, що так дійсно сталося, як Ісус сказав.

З того дальше бачимо, що кардинал Гіббонс, хотій уходити в світі за ученого чоловіка, помилився тут. Бе Ісус не дав Петрові найвищої влади над своєю Церквою. Ісси так, тоді і дальше тверджене кардинала а з ним і всіх католиків, що Петро мав наслідників, котрим передав найвищу владу над Церквою Христа, є так само неправдиве. В св. Письмі нема найменшої згадки, щоби Петро мав яких наслідників по собі. І ми не повинні приписувати чоловікові такої влади, якої Христос не дав йому. Хто робить інакше, сей легковажить слово Учителя і Господа, котрий сказав: Хто вивисшає себе, той буде понижений.

ВІДПУЩЕННЯ ГРИХІВ

Тоді саме, коли Ісус сказав до Петра, що Він дасть йому ключі царства небесного, сказав ще такі слова: „І що звязаш на землі, буде звязане на небесах, а що розвяжеш на землі, буде розвязане на небесах.” Але треба знати, що сі слова не сказав тільки до самого Петра, а також і до прочих апостолів, як се бачимо з того самого євангелисти (18:18) „Істинно, кажу вам: Що звязете на землі, буде звязане на небі; а що розвяжете на землі, буде розвязане на небі.”

Хотя Католики і Православні заключають із сих слів що їх єпископи, як наслідники апостолів мають в певній мірі власті відпускати гріхи, а відтак сю власті уділяти священникам, то апостол Петро поясняє інакше, і не приписує собі тої честі, щоби міг відпускати кому гріхи, а каже виразно так: „Хто вірує в Ісуса Христа, той відпущенне гріхів прийме через ім'я його.” (Діяння Ап. 10:43) Але віра вірі не рівна. Хто вірує в Христа, той і заповіди Його сповіння схоче, і такому через ім'я Ісуса його гріхи будуть відпущені.

Даліше, щодо звязування і розвязування Ісус хотів то сказати. Іменно, що Він буде в такий спосіб контролювати умами своїх учеників, що що тільки вони напишуть о пляні або рішать якусь річ, то все буде добре, і люди будуть могли з довір'ем здатись на їх слова. Сі слова доказують нам, що апостоли писали під впливом святого духа. Святий дух означає невидиму Божу силу, котрою Він впливає на ум посвяченій Йому особи, і ужне її так, як Йому потрібно.

Апостол Петро і прочі ученики були посвячені Господу. В день п'ятдесятниці зістали споджені і помазані святым духом; тоді Бог дав їм владість і силу. Опісля вони писали евангелії і послання, котрі називаємо Новим Завітом. Але при писанні цих книг, Бог своїм духом руководив ними, так що тільки вони писали, ділали се в імені Божім, і тому ми приймаємо їх слова, як би слова самого Бога. Отже сі апостоли писали під впливом Божим і тому вони промовляли і писали з владістю. Все, що вони писали на землі, Господь потверджив на небі. Сі апостоли під впливом Божим подали нам правила, як кождий має поступати, щоби міг осiąгнути царство небесне.

З цих писем пізнаємо, що хто хоче бути правдивим Християнином або учеником Христа, сей мусить наперед пізнати, що він є грішником, і мусить вірити, що Ісус Назорей був Мессією або Христом і його відкупителем; що коли він посвятиться сповненню євангелю Божу, тоді Господь Ісус приписує Йому заслугу своєї жертви, а тоді Бог оправдує його. Від тих апостолів довідуючись, що оправданні приходять через віру у смерть (кров) Ісуса Христа. (Римлян 5:9) Ми оправдуюмось вірою. (Римлян 5:1) Ми оправдуюмось дармо з ласки Бога. (Римлян 3:24) „Се Бог, що оправдує.” — Римлян 8:33.

Оправдати, значить, учинити ютось добрим перед Богом. Се значить, що сам Бог Єгова усуває з такого Християнина гріх Адамів. Бог, котрий, як найвищий Судя,

рішає хто є добрий або праведний; а підставою, на підставі, чого Він оправдує, є заступа жертви Ісуса Христа.

Відпускати гріхи Бог не дав власті піякому чоловікові на землі. Так само і наш Спаситель Ісус не наділив піякому чоловікові на землі, щоб мав право відпускати гріхи другому. О тім переконуємося і з слів апостола Йоана, котрий так каже: „Літочки мої, се пишу вам, щоб не грішили, а коли хто згрішить, заступники мисло перед Отцем Ісуса Христа праведника. А Він є немиренне за наші гріхи, та не тільки за паші, але і за гріхи цілого світу.” (1. Йоана 2:1,2.) Хто ж той дав першому літопшому священикові власті і силу сповідати і відпускати гріхи? Певно, що не Ісус Христос.

Заступником Церкви перед Богом Єговою є Ісус Христос. І той сам Йоан так каже: Коли визнаємо гріхи наші, Він (Бог Єгова) вірний і праведний, щоб простити нам гріхи і очистив час від всякої неправди. — 1 Йоана 1:9.

Апостоли ніколи не дозволяли, щоби хто з людей кланявся їм і падав перед ними на коліна. Ніхто з людей не мав права жадати, щоби хто падав йому до ніг, і почитав його немов Бога. Хто так чинить сей долче правду і зневажає Бога. Спаситель Ісус все почтав свого Отця, і ніколи не жадав чести для себе. Під тим зглядом ми маємо наслідувати Його. Псаломонець Давид так пише: „Воздайте Господеві (Єгові) красоту імені Його; поклонітесь Єгові (Господеві) у цінній святині!” — Псалома 29:2.

Чи ж не бачимо, що хто нагинає се. Письмо на се, щоби мож учити людей, що чоловік чи там священик або папа може мати власті і уповаження приймати поклонів від людей і їм відпускати гріхи і ділати немов заступник Христа, що се є гріхом? Чи не бачимо, що такі поклони перед чоловіком чи там папою відбирають честь, яка належить тільки одному Богу?

Бог дає манну

„Сказав їм Ісус: Я є хліб життя.” — Йоан 6:35.

Звідси Ізраїль подався в дорогу і йшов три дні пустинею, і не знаходив води. Нарешті прийшли до води, але вода була гірка, і нарід став нарікати на Мойсея. Як видко їх віра і їх щастя, що вже на волі, а не в ярмі, не давали їм зносити прикрої, як давніше. Вони забули на благословенсьтва, які отримали, і замість помагати Мойсею, і зносити терпеливо тягарі, вони стали нарікати на нього, і казали: „Що нам пити?”

У відповідь на їх плач Бог показав Мойсейові одне дерево і казав кинути його до сеї води і вода стала доброю. Ся подія була пробою для Ізраїльтян. Бо читаємо, що там Бог дав „їм установу і суд, і сим чином випробував їх.” Гірка вода відповідала їх успобленню серця, з чого можна було видіти, що вони

потребували чогось, що могли б вилічити їх, якщо хотіли і на дальше бути в ласці у Бога. Від тепер вони могли затримати своє щастя, якщо будуть вірні заповідям і розказам Божим. „Коли щиро будеш слухати голосу Господя Бога твого, і чинити будеш праведне в його очах, і нахиляти будеш ухо до заповідей його і допильновувати будеш усіх установ його, ні одну болізнь, що я наводив на Єгиптян, не наведу на тебе: бо Я Господь Бог твій, що виздоровлює тебе.” (2. Мой. 15:25,26) Сим деревом, що мало їх уздоровити, мав бути їх послух заповідям Божим.. Коли би були заховували Божі заповіді, мали приобіцяно, що їх життя було би безлече і всегда під опікою Божою.

Відтак Ізраїль прийшов до Єлим оази, що мала дванадцять жерел і сімдесят пальм. Тут стали вони

табором і відпочивали. Св. Письмо не говорить богато о тій оазі, але вона криє в собі велике значіння. Для Ізраїльтян означала, що вони будучи під тінєю Божою отримають від нього велике щастя. Вже саме число керниць-жерел і пальм грає велику роля між Ізраїльтянами. Яков мав дванадцять синів, а опісля, як розмножились, було сімдесят голов сімдесят родів. — 2 Мойсея 46:26.

Правдивий Християнин бачить в тій оазі Єлим образ правдивої Церкви з її дванадцятьма апостолами і прочими вірними членами в Христі. Але тепер, коли Божий плян став нам о много ясніший, ми бачимо в тім дві фази-часті Божого спасення. Дванадцять жерел представляє Церкву і благословення, які з неї будуть випливати; а сімдесят пальм представляє князів і представителів Божих на землі, які воскресли, будуть уділяти благословення людям жуючим і воскресшим.

Побувши один місяць в тіні сих пальм і покріпивши свої сили, Ізраїль пустився в дальшу дорогу. Але тоді прийшла друга біда на них, не стало їм поживи. І всі почали знова нарікати на Мойсея, кажучи, що лучше було би, як би були погибли в Єгипті від одної з сих кар, бо не потребувалиби умерати тут з голоду. Ізраїль не мав терпеливости. Віра їх скора втекла від них, як тільки трохи тяще прийшло їм чогось зазнати. Ціла причина лежала в тім, що вони не мали віячності в своїх серцях за те, що Бог для них учинив. Учинити невіячному чоловікові щось доброго, він сейчас схоче чогось більшого; а як не отримає цього, тоді стане нарікати. Так було і тут.

Мойсейові і Ааронові було гірко слухати тих нарікань, але Бог не чекав, аж вони заголосять до Нього, а сейчас промовив до Мойсея і сказав йому, що Він сам буде давати їм хліб з неба, наче дощ, щоб таким чином випробувати їх, чи будуть вони ходити у заповідях Його, чи ні. „Се сипати му вам дощем хліб з небес, і виходити муть люде і збирати муть що дня тільки денній пай (скільки потрібно на один день, щоб вижити), щоб мені випробувати їх, чи ходити муть у законі моєму, чи ні. А шестого дня . . . так вийде у двоє проти того, що збирають кожного дня.” І промовили Мойсей та Аарон до всіх синів Ізраїлевих: Ось увечорі спізнасте, що се Господь вивів вас із землі Єгипетської; а в ранці побачите славу Господню.” — 2. Мойсея 16:4-7.

Над вечір справді показалася хмара, що виходила зі степу, і люде побачили велику ясність в хмарі. „І се слава Господня явилася в хмарі. Опісля надлетіли великі маси перепелиць і окрили табор. Вночі знова упала густа роса, а коли вранці мрака піднеслася в гору, люде побачили на траві білі крупи наче іней. І питали одно одного: Що се? Се була манна, хліб з неба, який Псаломопівець називає „ангельським хлібом.” — Псалома 78:25.

Се манна було подостатком для всіх. Мойсей розказав тоді, як і скільки мають її збирати. На кожну душу могли збирати тільки один гомер на день, близько три кварті наших.. Манна, якої не позбирали за день розто-

пилася, наче іней. Але шестого дня мали назбирати собі два рази тілько, бо семого дня не мала падати, і тоді не то пилася і не псувалася, як в інші дні.

Неодин назбирав більше, другий менше; але коли вийшов збирати в суботний день не було манни в полі. Бог гнівався на тих, що виходили в суботу збирати манну, замість відпочивати, бо через се вони показували, що не мають в собі духа послуху зглядом Бога, і уважали, що манна, се річ звичайна, природна. Манна падала сорок літ і ніколи не було її брак. Щоби мати памятку, що народ кормився манною в пустині сорок літ Бог казав назбирати один гомер манни і заховати на вічну памятку між ними і положити в скрині в Святая Святих. Се чудо манни було одним з найбільших чудес Божих, які Він досі учинив.

Деякі чуда в Єгипті можна уважати за природні з'явлення тільки, що причини, які спонукали їх діяти в особливий і незвичайний спосіб. Перше і поспідне чудо не було природне, але сталося зволі Божої. Нині є багато людей, що не хоче вірити в сі чудеса, але вони не є перші. Вже за часів Ізраїля було богато таких, що не хотіли вірити в чуда. Та нема такого чоловіка, що міг би вияснити розумно, чому манна падала одного дня а другого ні; і як се могло статися, що в одних днях падала в одній скількості, означеного-ж дня падала два рази більше.

Се надзвичайне явище силі Божої не діялося без причини. Се потверджає сам Ісус, коли, говорячи о манні, сказав о собі: „Я є хліб, що сходить з неба, щоб хто єсть його, не вмер.” (Йоан 6:50) Він є тим хлібом небесним, що дає життя кожому, хто єсть його; але щоби можна було єсти його і жити через се, Його тіло мусило бути зломане розпяте. Що Ісус тими словами говорив о своїй смерті, видно з того, бо Він також сказав, що хто хоче увійти в життя, мусить також пити його кров. — Йоан 6:53, 54.

Богато нині на світі людей, що називає себе Християнами, що кажуть, що вірують в науку Ісуса, як в того, котрого Бог зіслав з небес, наче хліб знеба; але вони дивляться на Нього і на його науку, як на самі приклади до наслідування. В дійсності Сей, котрого Бог дав людям, щоби через него мали життя, є не тільки прикладом для них, котрого мають наслідувати в своєму життю, ані не є Він самим ідеалом, до якого вони мають старатися дійти, ані звичайною фільософією, котра має запровадити їх до праведного життя. Ніхто не може прийти до Бога если не прийме і не повірить у Ісуса, що Він був чоловіком і Сином Божим, котрий за силою Божою прийшов з неба на землю, щоби як совершенний чоловік міг дати себе на викуп, як відповідну ціну за людський рід.

Фарисеї і книжники засліплени сатаною не бачили в Ісусі нічого більше, як тільки звичайного сина Йосифового з Назарету. Так звані Християни також засліплени сатаною пішли в противну скрайність і вивисили Ісуса на рівні з його Отцем і учинили „Богом правдивим з Бога правдивого.” Так одна, як і друга наука противиться правді. Ісус був совершенним чоловіком

на землі, котрий жив в найбільшій гармонії з волею Божою, і котрий видав своє життя на смерть за людей. Ціна цього життя є ціною викупу, котра увільнить найперше церкву а опісля цілий світ від засуду смерти, і дасть йому спромогу підчинитися волі Божій.

Послідувателі Ісусові споживали сю поживу і через се знали, що вони увійшли в життя. Але світ не знав цього, і не довідається скорше, аж доки Бог не знищить існуючі теперішні царства світа, образом котрих був Єгипет, котрі є під впливом сатани, образом котрого був Фараон. Тоді аж зрозуміє світ правду, і аж тоді спаде на світ роса, наче манна з неба, небесна пожива, що заспокоїть ум і серце чоловіка і дасть всім життє і силу.

Данне манни рішило, котрий день мав бути сabbатом або днем відпочинку для Ізраїля. Коли кінчився шостий день, тоді вечером не падала роса, і не було її видко в рано сего дня. До цього часу кождий день у Ізраїльтян був однаковий. Вони ще не заховували сabbату. Для того кілька тижнів пізніше, коли Бог давав заповіди на горі Синай сказав таке до них: „Суботу мою мусите держати; бо се знамя між мною і вами, щоб ви знали, що я Господь освячу вас.” Сими словами Бог вказував їм на сей день, котрий Він вже попередніше назначив, а на горі Синай включив його у свій закон. Також субота була знаком угоди, або завіту заключеного на горі Синай, як знова обріданне було знаком завіту, заключеного з Авраамом. 2.Мой. 31:13; 1. Мой. 17:11.

Ми повисше зазначили, що Бог сказав, що даючи сю манну Він випробує при тім своїх людей. І так справді сталося. Коли манна прийшла, зараз показалося серце людей.

Одні самолюбні і захланні назбиралі більше, деякі із них виходили в суботу і хотіли збирати манну, хотій Бог наперед казав, щоби того не робили.. Справа ма-

стку і поживи дуже часто здраджує зараз серце чоловіка, чи він любить Бога і його заповіди, чи ні.

Коли бачимо, як ізраїльський народ мусів збирати манну кожного дня раненько, зараз нагадується нам молитва Господня, в котрій молимось: „Хліб наш щоденний дай нам сьогодні.” Без сумніву, що наш Спаситель мав на думці Ізраїльтян, як вони щоденно збиралі свіжу манну. Послідувателі Ісусові мають також збирати кожного дня манну небесну для себе, як Ізраїль чинив. Хто не збирає сам, таїй терпить голод. Милосерде Бога відновляється що ранку. — Бн. Плачу Еремії 3:23.

Отримавши манну, Ізраїль тепер подався в сторону гори Синай, і прийшов до Рефидим. Там знова не мали вони води. І знова народ почав нарікати, хотій день в день отримували благословенства з рук Божих і бачили, що Він ними опікується. Такі запеклі були серцем і такого бунтівничого були духа, що навіть казали, хто знає, „чи Господь є між нами?” І сварилися з Мойсейом. „І заголосив Мойсей до Господа, кажучи: Що маю діяти з людьми моїми? . . . І сказав Господь Мойсейові: Возьми з собою старших громадських мужів і палицю твою, що нею вдарив еси по ріці, візьми в руки твої та йди. Се я стану перед тобою на скелі, Гореб, і вдариш ти по скелі, і рине з неї вода, щоб напились люди. І вчинив так Мойсей.” І мали подостатком води усі.

Сі ріжні чуда, уздовжені гіркої води, манна з неба і ся вода зі скелі, се наче ~~є~~ ^є Бог було, приступати з людьми, котрі під проводом Христа, неначе того Мойсей будуть йти і повернати до совершенности здоровля. Людей на землі треба буде провадити і коримити у всякий можливий спосіб, аж будуть вони в спрощозі увійти з Богом у вічний завіт, що принесе їм вічні благословення.

Мудра порада Єстра

Ізраїльтяне двигнули в дальшу дорогу в сторону гори Гореб, і у Рефидим станули табором.. Правдоподібно хмарний стовп, котрий йшов поперед них, станув там, немов вказуючи тим, щоби там відпочали. Але на їх нещасті не було там води, і народ сейчас став сварятися з Мойсейом, кажучи: „Дай нам пити! І сказав Мойсей до них: Чого сварите зі мною? Про що спокушуєте Господа?” А ті відповіли: Хто знає, чи Господь є між нами, чи нема?” — 2. Мой. 17:2,7.

Люди питали Мойсея, пошо він випровадив їх з Єгипту, щоби поубивати їх і їх статок із спраги. Мойсей закликав до Бога, кажучи: „Що я маю діяти з людьми моїми? Ще трохи, та й побудую мене каміннєм.” (2 Мой. 17:4) І сказав Бог Мойсейові пройти поперед людей та взяти з собою старших громадських Ізраїлевих мужів і взяти палицю свою в руки і пійти з ними під гору Гореб і вдарити нею о скалу. Мойсей учинив се в присутності всіх старших громадських мужів, вдарив па-

лицею о скалу, і зараз ринула вода. Води було тепер подостатком для людей і для худоби, і мали її за цілий час, як довго там стояли табором. Мойсей назвав се місце „Масса і Мерива,” позаяк Ізраїльтяне сварилися з ним і спокушували Бога. Вони хотіли змусити Єгову, чи справді Він є такий, як саме Його імя вказувало, що Він дотримує свою часть угоди або завіту.

Тоді саме Амалекити, що проживали в сій околиці, стали нападати на Ізраїльтян.. Се був воїновничий народ, і правдоподібно добре уоружений, і привичасний до війни. На розказ Божий Мойсей приказав Ісусови Навинові зібрати сміливих Ізраїльтян і віднести атак неприятеля, а сам з Аароном і Гуром, з палицею в руці, вийшов на вершок поблизу горбка. І булось, як довго Мойсей держав свою руку вгору, то перемогали Ізраїльтяне; але, як рука зімліла і Мойсей опускав її в долину, верх брали Амалекити. Тоді Аарон і Гур стали піддерживати його руки, станувши один з одного

боку, другий з другого. Так піддержували його руки аж до заходу сонця. Навин переміг Амалека, і богато з них зягла трупом.

Загально думають, що Мойсей підніс свої руки немов в молитві, просячі Бога о поміч і скоро він опускав їх в долину і переставав молитися, то ворог перемагав, немов би тим Бог хотів показати, що потрібно безперервно молитися. Але є о много правдоподібніше, що Мойсей держав свою палицю вгору, „палицю Божу,” тримаючи її раз в одній руці, а відтак в другій; бо інакше і Аарон і Гур омліли би так само, як і Мойсей. Се можемо заключати по памятнику, жертівнику, який поставив Мойсей на памятку побіди сього дня. Именно: Мойсей дав йому ім'я: „Егова-Нісса.” або Егова є моїм прапором.” — 2. Мой. 17:15.

Сі річи, як і прочі в старім завіті зістали написані для науки духовому Ізраїлові, а головно для нас тепер. Се, що приключилося з Ізраїльтянами, як вони зближалися до гори де був Бог, чекаючи на них, є для людей Господніх великою науковою, позаяк вони також під назначеним через Його проводом зближаються тепер до місця, де є Бог. Одну науку маємо, що се річ небезпечна, нарікати; Ізраїль був готовий камінувати Мойсея.

Хто нарікає, сей забуває яке мілосердє, він отримав колись з рук Божих, і також забуває на своїх похибках, які сам передніше нераз поповнив. Ізраїль забув так на доброту Божу, як і на свою давнішу невдачність. Дальше їх нарікання проти Мойсея було в дійсності наріканням проти Бога. Ісус сказав о собі і о Жидах: „Хто вірює в мене, . . . вірює в Того, котрий мене післав . . . Хто відрікається (цирується) мене, . . . має собі суддю.” (Йоан 12:44-48) Нарікати на слугу Божого, або відвертатись від його, або Божого порядку, є то саме, що нарікати, або відрікатися Бога. Се відноситься до всіх справ так місцевої, як і загальної роботи.

Нарікання на Бога веде до спокушування Бога. Ми не маємо права змушувати Бога, щоб Він нам особисто доказав щось. Ізраїльтяне „говорили проти Бога, кажучи: Чи може Бог приготувати стіл у пустині, в степу?” (Пс. 78:19) Вони хотіли тим немов сказати: Чекай, побачимо, чи Він в силі те учинити. Понадто, хто нарікає, сього опісля мучить сумна загадка. Рефім означає „відпочинок,” Бог зовсім існо був би приготовив відпочинок і стіл для своїх людей, і Рефім був би для них доброю памяткою на всегда. Але місце зістало прозване „Масса і Мерева” або сварня, котре ім'я позістане вже на все. Як часто вибрані Богом місця відпочинку через неспокій і гіркість духа перемінились в місце сумної памяті!

Атак Амалеків на Ізраїля мав для нього дуже велике значення. Се була перша битва, яку Ізраїль мусів зводити не будучи приготований до неї. Чий очі отворені на великі змагання сатани, щоби не допустити до здійснення Божого пляну, бачать в тім атаку Амалека ще одно змагання сатани перешкодити Богу сповнити свою ціль. Він думав, що Амалек знищить Ізраїля, і таким чином Бог не буде міг сповнити своєї цілі і о-

бітниці.

Амалек зінав о визволенню Ізраїля з єгипетської неволі; він зінав, що сі люди зможуть отриматись при життю тільки при Божій помочі. Для того що Амалеки стали сами орудіем сатани, тому Бог заявив, що память про Амалекітів витре зовсім із землі. (2. Мой. 17:14) Діти Ізраїля зістали дітьми Божими на все; а Амалек, що хотів не допустити осягнути ім їх наслідство, зістав знищений на все.

Бог обявив нам в своїм Слові, що Його ціль є посадити своїх людей на відповідних становищах в своєму царстві. Є люди, що виступають проти правди і противих, що її голосять. Амалек був образом тих, що супротивлюються заłożенню царства Божого, виступають проти правди і хотять її знищити. Слуги Егови мають тому піднести прapor Божий вгору і держати його, щоби всі могли його побачити. Хто відсунеться від сеї роботи, сей тим самим наносить шкоду праці Господній. Кожний член відповість перед Господом за своє діло.

Потім, як побито Амалека, прийшов у відвідини тестъ Мойсей, Єтро, і привів з собою жінку Мойсея і його двох синів, Гересона і Елизара. Стріча Мойсея з тестем і родиною була дуже сердечна. Єтро наперед повідомив Мойсея о своєму приході, і Мойсей вийшов йому на стрічку. Мойсей оновів тестеви, як Бог вилпровадив Ізраїля з Єгипту і які чуда при тім учинив, а Єтро радувався, що Бог такий добрий для своїх людей. Відтак Єтро, медіянітський священик, поблагословив ім'я Егови і висказав свою віру в Нього, кажучи: „Тепер я знаю, що Він більший, аніж усі богове.” — 2. Мойсей 18:11.

І взяв Єтро, тестъ Мойсея, вселенне і жертви Богу, і призвав Аарона і всіх старших громадських мужів у Ізраїля і разом гостили перед Богом. Без сумніву юї жертви були приятні Богу. До сього часу Бог не обявляв ще свому народові, що Він любить принимати від них жертви, аж поки не назначив на се відповідне місце.

Слідуючого дня Єтро вийшов з Мойсейом до табору, і зобачив, як Мойсей цілий день був зайнятий розсуджуванням ріжних справ між людьми. Люди приходили до нього з ріжними справами і скаргами, і Мойсей розсуджував всіх. Єтро бачив, що така робота мучить тяжко Мойсея і забирає йому дорогий час, котрий міг би посвятити для цілого народу, а не для одиниць, що любляться і правувати. Тому порадив йому, щоб він понаставляв відповідних людей, котрі мали би розсуджувати менші справи, а тільки тяжкі і важніші він мав сам розсуджувати.

Се дивно, що народ Ізраїльський, проживаючий серед таких обставин, потребував ще правуватися. Можливо, що добич, яку Ізраїль забрав від Амалика, давала причину до спорів. На всякий раз ся рада Єтра була добра; і хотій не міг перепровадити сю раду в життє, але се послужило йому набудуче. Се правдоподібно дало початок до вибору сімдесять голов, або старців у Ізраїля. Під зглядом справедливості народ не ділився на дванадцять поколінь, але був один; всі підлягали одним пра-

вам або законам. Хто мав бути вибраний на се становище, се залежало від самого Мойселя. Вибери таких, що бояться Бога, сказав Єтрон. Можливо, що він більше скав, як знав; бо боязнь перед Богом, се початок мудрості. Мусіли бути вибрані такі, що любили правду, а ненавиділи здирство і захланність. Він також знав, що хто сам любить правду, а ненавидить здирство і захланність, сей буде розслідувати справедливо.

Що правдивий Християнин повинен також так постулати, не треба про се і згадувати.

ВЕЧІР МОЛІТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ

Текст з манни на 22 Вересня 1926

„**Так милосердє і благодать будуть провожати мене по всі дні життя моєго; і жити му в домі Господнім по всі дні.**” — Іс. 23:6.

Доброта і милосердє, котрих сподіваємося віднати у воскресенню, починаються вже тут на землі, і тому маємо її цінити. Хто не зазнав радощів Господніх тепер, сей як видко не є приготований на радощі Господні в царстві, яких він міг би отримати там в часі тисячліття. Радість і веселість, яких уділяє Господь своїм вірним людям, не є хвилеві, не є тільки на той час, коли вони посвятилися Йому і він прийняв їх за своїх. На доброту і милосердє Боже не маємо дивитись, як на щось минулого, а узнавати їх і цінити, як щось такого, що удається нам тепер. День в день Божа доброта і милосердє супроваджує нас, додає нам нових сил і благословлює нас.

Текст з манни на 29 Вересня 1926

„**Всякий гордий серцем — гідота в Господа, можна заручити, що без карі не обійтеться.** — Кн. Прин Солом. 16:5

Одною з тяжких проб, які мусить переходити Нове Сотворенне, се поборювання любові до світа, котрий йде за духом гордості. Гордість світа поборює віру в Бога і посух згаядом Нього, і тільки хто є спільнім духом і має повне довіре до Бога, сей може поконати цього великанів. При тім потрібно, щоби наша побіда була цілковита, щоби гордість була цілковито упокорена, убита, щоби ніколи вже не піднесла своєї голови, та нам не могла пошкодити. Се боротьба, яку кожний один мусить переходити, а одиноким оружжем проти цього великанів се камінь з потока, Боже Слово, котре показує нам, що є приятне у Його очах і котре запевняє нас, що хто понижав себе, сей буде вивищений, а хто вивищав себе, сей буде понижений.

Повідомляємо, що вже вийшла і є в полотняній оправі книжка ФОТОДРАМА СОТВОРЕННЯ готова до висилки, як також, що ціна зісталася зменшена а саме в полотняній оправі подиноке число буде коштувати 75 центів. — Тому просимо, щоби згромадження подали число замовлень, а се тому, що наклад її на вичерпанню. Братиз Канади повинні писати до відділу в Тогонто Канадським братам під увагу: Проситься всіх братів, котрі мають бажання вислати кілька книжок до старого краю, як свідоцтво о наближаючимся царстві — прошени такі заяві надсилати впрост до нас, як також і оплату. — Всі інші справи полагоджують тамошній відділ. — Проситься мати се на увазі.

Проситься всіх братів, котрі бажають вислати літературу до старого краю, щоби в сій справі зверталися впрост до головної Кватири в Брукліні — звідкіля будуть полагоджені всі справи, що до висилки книжок до старого краю.

В СПРАВІ В. Д. М ПИТАНЬ

Повідомляємо братів, що від тепер не будеться вимагати відповідей на В. Д. М питання. Комітет призначений для провірки відповідей прийшов до переконання, що се не приносить спеціальних вислідів. Кождий, хто зістав помазаний св. духом, та яльної користі. Кождий, хто широ бажає служити Господу, без сумніву, буде стрався чинити волю Божу. Виловлені відповіди на питання не дають спеціального уповажнення. Кожда Церква буде рішати сама, хто може служити в Церкві як старший, руководячись духом Господнім.

Перша і послідна річ для нього, се Божий закон, який каже: любити Бога і чоловіка; а далі, любити і правду. Нехай кождий сам розгляне себе, де він стойть. щодо того. Нагадувати часто другому про се, не є добре, знаємо се з практики.

Вибір суддів, які учили Мойсей, показує нам, що вони мали заступати його. Се в образом того, що буде в часі царства Христового, коли цілій світ буде під покровом і опікою Князя мира.

Текст з манни на 6 Жовтня 1926

„**Не знаєте, якого ви духа єєте. Син чоловічий не прийшов душі людські погубити, а спасати.**” — Лука 9:56.

Так подібно познані говорили всі учні Христові. Їх найпершим старанням повинно бути уникати і викнунти з себе успосіблене занадто остро критикувати другого і осуджувати та инищти людей, а для себе хотіти милосердя і взгляду. Відповідно до правила, яке показав наш Спаситель, можемо тільки тоді сподіватись милосердя від Нього, якщо окажемо таке милосердє згайдом других. Хто має таке успосіблене, що любить вишукувати в другім самі тільки хиби і осуджувати його, таїк показує, що в нім є зле успосіблене серця, — перед чим правдивий Християнин повинен стеречись. Милосердє, доброта, любов — се прикмети, яких наш Господь бажає видіти в духовім Ізраїлі, і без чого ми не можемо бути довгий час дітьми Божими.

Текст з манни на 13 Жовтня 1926

„**Я покажу тобі з діл Моїх віру мою.**” — Яков 2:18.

Під час коли люди Господні таєрішнього віку не мають бути суджені по своїх ділах, а по своїй вірі, то однак будеться вимагати також і діл. Своїми ділами ми показуємо нашу віру і, дякувати Богу, сі несовершені діла можуть показати наші на міри, нашу волю і, що ми є віддані йому своїм серцем... Если наша діла показують Господу, що наша віра є широка, тоді така віра буде Богу приятна і люба, і Він узнає нас за совершенних і прийме нас до свого царства і уділить нам усього найдорішого, що приготовив для них, котрі Його люблять — не тільки словом, але ділами — для таких, котрі своїми учинками в своїм життю стараються показати свою любов до Нього.

Дорогі Брати в Христі! Повідомляю вас, що я читаючи Вартову Башту, в одного числа, я довідався більше, як за 56 літ від своїх попів. Тут я знайшов се все, чого мое серце до того часу так дуже бажало. Тут я довідався в науці Христа як також про книжки які ви випускаєте в світ, даючи тим пізнати людям о часі в якім живемо і о правді, я також вчитав там, що бідним людям, коли попросять будете висилати даром Вартову Башту, — тому по вашій можливості прошу вас, як можете то присилайте мені. Я є напрідку бідний, до сього старий. Тим я хочу не тільки себе кормити, але й другим вказувати путь правди. За се я буду вам дуже вдячний. Желаю вам на дальше сили в так великий праці — В. Г.

Вельтін — Ярослав

Пишимо до вас і засилаємо сердечну подяку за ваші труди для нас. Ми отримуємо від вас Вартову Башту і книжочки — і до цього часу не в силі були оплатити. — Однак звертаємося не забувайте за нас, ми будемо старатися віддати довг наш, другим, відаючи се, і голошуучи о сім прекраснім царстві.

Ми просимо вас, о наділаннє нам тих найновійших книжочек, які ми ще не отримали — ми ж стараємося із нашої сторони давати людям голошуучи, і бачимо є й поступ.

Много з противників, найбільші священики. — Однак нехай вони собі кричать і нехай гасять, що негасять, бо пряда і

правда розцвіла по нашій землі.

Тому: Борітесь, поборети, вам Бог помагає,

За вами сила Божа і правда святая.

— В.Г.

„НЕ ЛЯКАЙСЯ МАЛЕ СТАДО“ - „БО ВИ СВІДКИ, У МЕНЕ ЩО Я БОГ“

ПОСТАНОВІТЬ ЖЕ В СЕРЦЯХ ВАШИХ НАПЕРЕД, НЕ ГОТОВИТИСЬ ВІДКАЗУВАТИ: Я БОДАМ ВАМ УСТА І ПРЕМУДРІСТЬ, КОТРІЙ НЕ ЗДОЛЮТЬ ПРОТИВИТИСЬ АНІ ВСТОЯТИ УСІ ПРОТИВНИКИ ВАШІ. — І ВУДЕТЕ НЕНАВИДЖЕНИ ВІД УСІХ ЗАДЛЯ ІМЯ МОГО, АЛЕ Й ВОЛОСИНА З ГОЛОВИ ВАШОЇ НЕ ЗАГІНЕ. — Евангелія ЛУКИ 12:32; 21:14-18;. Ісаїя 43:12.

Спиня якна — Стрій

Дорогі і любі браття! Повідомляю, що з вами я познакомився через вашого брата у Львові, від котрого одержав книжки. Найперше дякую Богу, що вас просвітив свою правдою, бо правда визволить нас і заразом дякую і вам сердечно, що трудається для поширення справи Божої. Велика ласка Божа сплила на мене по прочитанню цих книжочок, що не лише в мені горить та іскра любові до Бога і свого ближнього, але і сей огонь запалив і прочих братів по Христі, що так довгий час були затемнювані фальшивою науковою телерішного духовенством, котрі так довгі часи голосили і стрішили людей всякими стріхіттями як Пеклом чистилищем і Бог значам і люди вірили свято в то все і давали себе обидти з останнього цента і то всьо не приносило їм піякої користі, а найгірше наша попонко даєся людям в знаки, що брав значні суми, то є за похорони і т. д., та ще до сօго дає безмилосердно людей, що не наймали служб чи паразасіїв, називаючи їх дикунами — кажучи, що Бог того всього жадає.

І так любі браття такі оғидні і мерзкі слова виговорювали, що другому сухлачо з боку робилося встідно таке безчесне слухати. Отже до сих часів люді давалася дурити в безрозумії своїм. Наш „душастир“ вже в пас 19 літ, але вам ніхто не скаже, щобі він комусь, щось доброго зробив, із тої церкви зробив чисту торговлю і торгує живими і мертвими.

Та настав час, пора суд мертвим прийнятися, але перше зі живими Господь судиться. Так живілося йому добре, аж ми отримали книжки і я зачав студіювати, і ширити слово правди Божої і зачав голосити, що теперішнє поступовання в їх власна видумка для своєї користі, а не за якісні душі чоловіка, вказав на безпопрібне плачення за похорони, паразасії і т. д. та на підставі слова Божого вказував людям, що є міле в очах Божих, а що гильді і зрозуміли всю люді і признали за правду і даряй ходити за мною роем, як ті почоли. Але після не спав, і дуже нетерпільно ждав неділі, як його вірні зберуться до церкви. . . і дочекався але не всіх, богато вже по дорозі згубились, відступили, і задивувався, що сталося, що нема всіх овечок, але поміжмі неправди по його стороні, постановив боронити до останнього.

Мої вірні, мое дороге стало — почав говорити на казанію: Я довідався, н. . . може вас закрився новік і хоче вас розположити і вдалося йому розбити вас, але не всіх. Я вім тепер скажу на розум, то є люді, що закладають нову віру і іншу церкву . . . ви не сходіться з ними і дусіть того гаде, бо воно може вас покусати (красну науку десь своїм вірнім — прип. Ред.) Ви мої братя поможіть мені “так важнім ділі” — кінчив дальше, — бо і Апостоли помагали Христу.”

І що ж подумаете брати, вговарюв в своїх вірних, і в день памятки Іоана Хрестителя шільний день радиця, що з нами зробити, а під вечір, зібралися їх банда і засіла на мене коло моїх хати і давай до вірні батьків, як вони кажуть колом навертати. Однак нічого лого мені не зробили, бо добрі люди мені товаришли. Ось, хочу раз дочекатисямося, що за правду бути. Справа пішла до повітового суду до Стрия. А я з ще більшим запалом взялась я до розширення правди і від свого не відступлю і вірю, що Бог мені допоможе.

Оже я бім просити на міцьті Божі і його правду о висланні нам на перший раз хотіть по дві всіх наших книжок і Вартою Башту. Знаємо, що вам прикро за гріш, но все таки лекше. Отримані книжки не стоять, але йдуть з рук до рук з хати до хати з села до села з величним запалом читають Пресимо вас о ласкаве ширше пояснення сеї так візнесеної науки, та подати нам більше інформацій як краще подати людям світло правди. В нашім селі жє понад 1,000 людей, а більшість з них ходить ще в темряві Кінчу, засилуючи вам шире християнське поздоровлене, з вірою і надією, що ви браття доловите, що більших старань, за ще нехай Господь наш Ісус Христос збогачує вас своїми дарами небесними.

Ваш брат Д.-О. Ф.-А.

Михайлівич, Дрогобич.

Мир в Господі і благословлення Отця з Небес, нехай зайде на вас, а сила Вищого нехай осінніть вас. — Дорогі братя у Христі. — Доки святий дух не просвітить розум апостолів, доти вони не знали, що мають почати, коли ж одержали се благословлення від Бога Отця, та силу, мудрість і відвагу, тоді впрост виступили з наукою Ісуса поміж людей без ніякого страху, та проповідували Спасителя світа.

До сього часу і наш народ не зів, що він є, на що він живе, що з ним за життя та що по смерті буде. — Одно тільки було йому знане кріпацтво і кріпацтво. Священики, що держали і держать ще подекуди на дальнє народ у темноті, здійснили з них послідний гріш, а тим здобували собі славу і Господи іздили в панських повозах, усе чинили, що тільки їх душа забагта, а людей, як вони називають „хлопів“ водили, як водів до ярма, страждаючи їх вічними мукаами, пеклом, чистилищем іт. п., котрим не буде кінця, як тільки хто не послухає їх і не даста 100 злотих за похорон; 50 злотих за шиюб; 6 яєць і 50 зл. за спонідь; 20 зл. за службу божу за померших; 5 зл. і два хліби за парадастас; 5 зл. і курка за хрещення; — то всіх чекав вічний огонь і прокляті раз на все. — У все се люде дуже і дуже вірили не знаючи і не маючи зможи пізнати і довідатися о правді — кому се, за що і по що, чи цього вибагає Бог?. Тепер представте собі той страшний образ. Мужик бідний і остання корову продав, щоби тільки поховати жінку; та заплатити попови, бо вона піде через нього до царства божого за 100 зл., бо купив її за сі гроши — Сам же чоловік зі сиротами голими, босими і голодними єсть скислу капусту, а представитель бога сатани не єсть і веселиться, а тобі хлоне вічні муки — пекло за життя і по смерті. — Страшний став наших людей, що серце крається з розпукні і з любові до них.

Але Бог полюбив так світ, що свого Сина єдинородного дав, щоби світ Ним спасся, дав на викуп за всіх. І післав Його проповідувати день примирення і визволу людей; про царство Боже. І сьогодні де так страшне зло на світі, а головно в нас Всеєвінний післав своїх людей, котрі ширять Слово правди, Слово Боже зі св. Письма. — Така новина зайшла і до нас а люде з радості аж плачуть. У нас тепер велика боротьба в селі. Коли перший раз прийшли книжки до нашого села, пін кричав, що се книжки фальшиві, тоді, ми оголосили, що сі книжки будуть читані на голос. І певного часу, зібралися село під громадську канцелярію, вйт разорядив хто має читати. Всі люди слухали, в один на голос читав. По перечитанню, книжочки „Пекло“ і Другий прихід Христа, ціла громада одноголосно ухвалила, що не знаходить нічого злого в тих книжках, а противно саму чисту правду зі слова Божого. — знайшлася між людьми і Біблія, і провірювало подані стихи. — Всі як стояли прочуялись а многим спав горіючий камінь з сердць, котрій давив вже й так зблоліту грудь. — У нас в селі тепер велика боротьба, село в процесі з попом,

Се таке зробило велике враження, що всякий терпець дійшов до крайності. Вони поназивали себе земськими богами, а нас поназивали хрецінами медведями, та паршивими вівчями, за се, коли ми вказували на слова правди. Тепер же весь народ пробудився. — Ми зі широго серця складаємо вам подяку, за вашу працю і труд, за тає гірко запрацьованій гріш, який ви дали нам в дарі, виславочи, нам літературу, о Божім слові. Направду браття, що се превелика радість, не знаючи вас лично дістали від вас такі красні слова потіхі і розради, о царстві Божім. Таких же, як ми много тут, куди не поглянеш, темрява кругом темрява, тому ми осмілоємося просити вас дорогі браття доложіть до вашого великого старання, ще більше і подайте нам літературу, бо голод Слова Божого настів. Ми невимовно дякуємо вам цири, однак маючи на пам'яті, що се Господня праця, тому йому единому належиться честь і слава і держава навіки амін.

(Потверджується, через уряд громадський . . . вйт)

ОГОЛОШУЙТЕ ЦАРЯ І ЙОГО ЦАРСТВО!